

- нормативно-правові акти, що регулюють державно-приватне партнерство у сфері туризму.

Також необхідно запровадити такі елементи державно-приватного партнерства як:

- планомірний розвиток туризму в регіонах на основі проєктів партнерства держави і бізнесу;
- відповідальність сторін державно-приватного партнерства за дотримання договірних засад співробітництва;
- поетапний розвиток інфраструктури туризму при використанні державної та комунальної власності;
- рівне інформаційне забезпечення всіх учасників партнерства;
- прозорість у наданні інформації про реалізацію і наслідки державно-приватного партнерства.

Наявність та дотримання усіх вищевказаних умов забезпечить розвиток, розквіт та популяризацію державно-приватного партнерства у сфері туризму.

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО В ІННОВАЦІЙНІЙ СФЕРІ

Н. В. ІВАСІШИНА, ст. викл.

Х. І. ІВАНІВ, студ.

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

Одним із найважливіших факторів від якого залежить конкурентоспроможність країни є інноваційний розвиток. Для країн-лідерів інноваційна діяльність є пріоритетною, завдяки якій їм вдається займати найвищі позиції соціально-економічного розвитку у світі. Показник рівня інноваційної активності України становить 20% (за даними обстежень інноваційної діяльності), тоді як у країн – інноваційних лідерів середній показник становить 44%. Тому для України питання розвитку інноваційного потенціалу є досить актуальним, так як рівень конкурентоспроможності дещо відстає від високорозвинених країн.

Одним із найефективніших інструментів формування інноваційної економіки вважається державно-приватне партнерство, де спостерігається

взаємовигідна співпраця держави і приватного сектору, в даному випадку інноваційні підприємства. Саме держава є найважливішим інститутом інноваційної економіки.

Участь держави в інноваційній діяльності забезпечить конкурентоспроможність інноваційних підприємств, що сприятиме високому рівню конкурентоспроможності продукції на зовнішніх ринках, сприятиме реалізації національних і суспільно значущих проектів (освіта, медицина, житло) та розвитку інфраструктури на інноваційних засадах, а також допоможе державі у розвитку національної інноваційної системи.

Для ефективного розвитку інноваційної діяльності державі необхідно:

- підтримувати розвиток освіти і науки, захищати інтелектуальну власність;
- сформувати сприятливе організаційне середовище, забезпечити пільгове оподаткування суб'єктам, які займаються інноваційною діяльністю;
- створити інституційне середовища, яке зможе забезпечити фінансування організаційних структур, що генерують інновації.

Після проведення ряду змін з боку держави відкриваються нові можливості для інноваційного сектору:

- доступ до державного фінансування, а також до інформації і устаткування;
- усунення обмежень для інноваційної діяльності підприємств (ресурсні обмеження, монополістичні обмеження поширення інновацій);
- можливість отримання інноваційного надприбутку;
- витіснення з ринку більш успішних конкурентів.

Інноваційна діяльність характеризується значним рівнем ризику та необхідністю значних фінансових витрат, що створює певні бар'єри для приватних інвестицій у цю сферу. Такі умови обмежують коло підприємств, здатних до повноцінної реалізації програм інноваційного розвитку. Тому, державі слід приділити увагу, в першу чергу, питанню фінансування інноваційної діяльності.

Фінансування інноваційної діяльності і інноваційний процес тісно пов'язані між собою. Рівень ризику на кожному етапі інноваційного процесу змінюється, потрібні різні джерела фінансування.

На початковому етапі інноваційної діяльності, коли ризики є максимальними рекомендується залучати кошти:

- 1) власні кошти підприємства. У країнах ОЕСР доля фінансування сукупних витрат становить 42-78%;
- 2) державні кошти. Доля яких у країнах ОЕСР становить 16-51%.
- 3) кошти іноземних замовників.

На етапі впровадження у виробництво наукових розробок ризики залишаються високими, а витрати є значно більшими. Закордонний досвід показав, що найвигіднішим шляхом фінансування є через спеціалізовані інвестиційні і венчурні фонди.

На завершальному етапі, крім вище сказаних доцільним джерелом фінансування можуть бути банківські кредити і публічне розміщення акцій.

Основою фінансового забезпечення є державна підтримка, яка через непрямі інструменти, сприятиме тому, щоб кожний етап фінансування був реалізований. Тобто, державі необхідно провести ряд заходів, які формуватимуть сприятливі умови для ведення інноваційної діяльності. Наприклад, надати податкові кредити (відстрочка по сплаті податків на певний період, який може тривати декілька років), вдосконалити нормативно-правову базу і забезпечити дотримання їх принципів, розробити стратегію із застосуванням схем державно-приватних партнерств у інноваційній сфері.

Отже, створення ефективного механізму співробітництва між державою і приватними партнерами можливим буде після приділення уваги держави до проблеми ДПП як інструменту інноваційної економіки.

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО У ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОМУ ГОСПОДАРСТВІ

Н. В. ІВАСІШИНА, ст. викл.

А. В. РОМАНОВСЬКА, студ.

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

Житлово-комунальне господарство – сукупність галузей, що забезпечують життя і роботу населення країни в нормальних умовах, а також постачання підприємств галузей народного господарства необхідними ресурсами води, газу, тепла й електроенергії.